

Αλήθεια και Σταυρός

«εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Πιλάτος· Οὐκοῦν βασιλεύς εἶ σύ; ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Σὺ λέγεις ὅτι βασιλεύς εἰμι ἐγώ. ἐγὼ εἰς τοῦτο γεγέννημαι καὶ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ· πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας ἀκούει μου τῆς φωνῆς.» (Ιωάν., 18, 37).

Στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ τὰ μάτια τῶν μαθητῶν βάρυναν καὶ εὐκολα παραδόθηκαν στὸν ὕπνο. Λίγο πρὶν ὁ Χριστὸς μας τοὺς εἶχε παραδώσει τὸ Μυστήριον τῆς ἀναίμακτης Θυσίας, τὴν κοινωνία τοῦ Σώματός Του καὶ τοῦ Αἵματός Του. Μάταιες οἱ προτροπές τοῦ Διδασκάλου νὰ γρηγοροῦν καὶ νὰ προσεύχονται γιὰ νὰ μὴν μποῦν σὲ πειρασμό. Τρεῖς φορές ἄφησαν μόνο Του τὸν Κύριό μας νὰ ἀγωνιᾷ καὶ νὰ προσεύχεται.

«καὶ αὐτὸς ἀπεσπᾶσθη ἀπ' αὐτῶν ὡσεὶ λίθου βολήν, καὶ θεῖς τὰ γόνατα προσηύχετο λέγων· Πάτερ, εἰ βούλει παρενεγκεῖν τοῦτο τὸ ποτήριον ἀπ' ἐμοῦ· πλὴν μὴ τὸ θέλημά μου, ἀλλὰ τὸ σὸν γινέσθω. ὤφθη δὲ αὐτῷ ἄγγελος ἀπ' οὐρανοῦ ἐνισχύων αὐτόν. καὶ γενόμενος ἐν ἀγωνίᾳ ἐκτενέστερον προσηύχετο. ἐγένετο δὲ ὁ ἰδρῶς αὐτοῦ ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος καταβαίνοντες ἐπὶ τὴν γῆν.» (Λουκ., 22, 41-44).

Ἡ νύχτα αὐτὴ στὴ Γεθσημανῆ εἶναι γεμάτη ἰδρῶτα ποὺ κυλᾷ σὰν θρόμβος αἵματος καὶ πέφτει ἀπὸ τὸ πρόσωπο στὴ γῆ. Ἡ προσευχὴ τοῦ Χριστοῦ μας, ἡ κοινωνία Του μὲ τὸν Πατέρα, εἶναι ἡ μόνη Του «παρηγοριά». Ἀγωνιᾷ ὁ Κύριος καὶ ὡς Θεὸς Ἀληθινός, Υἱὸς καὶ Ἄνθρωπος, «ἀφήνεται» στὸ Θέλημα τοῦ Θεοῦ Πατέρα.

Οἱ ἄνθρωποι συλλαμβάνουν τὸν Ἀληθινὸ Θεὸ καὶ Ποιμένα καὶ προσωρινὰ τὰ πρόβατα σκορπίζονται. Σύρουν τὴν Ἀλήθεια καὶ Ζωὴ, τὸν ἐνανθρωπήσαντα Υἱὸν καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸ, στὸν Ἄννα καὶ στὸν Καϊάφα καὶ αὐτοὶ μὲ τὴν σειρὰ τους τὸν παραδίδουν στὸν Πόντιο Πιλάτο γιὰ νὰ τὸν θανατώσει.

Ἡ μαρτυρία τῆς Ἀληθείας εἶναι ὁ λόγος καὶ τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ μας, ὅμως ὁ Πιλάτος ἔχει τὰ δικά του ἀνθρώπινα μέτρα καὶ σταθμὰ γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ εἶναι ἡ πρόσκαιρη καὶ φαινομενικὴ δύναμη ποὺ τοῦ δίνει ἡ ἐξουσία τὴν ὁποία ἔχει. Δὲν εἶναι ἐκ τῆς Ἀληθείας ὁ Πιλάτος γιὰ νὰ ἀκούσει τῆς φωνῆς Του, εἶναι θιασώτης τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας, τῆς πτώσης, τῆς ἀποστασίας.

Σταυρωθήτω βοᾷ ὁ ὄχλος! Ὁ ὄχλος ποὺ ἄκουσε τὴν Ἀλήθεια ἀπὸ τὴν μοναδικὴ Ἀληθινὴ Ἀλήθεια, ὁ ὄχλος ποὺ εἶδε Ἀληθινὰ θαυμαστὰ σημεῖα ἀπὸ τὸν Ἀληθινὸ Θεὸ, ὁ ὄχλος ποὺ μόλις πρὶν λίγο ὁμολογοῦσε πῶς κανεὶς ἄλλος δὲν ἔκανε καὶ δὲν εἶπε ὅπως ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς. Σταυρωθήτω βοοῦν καὶ οἱ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ, μιᾶς καὶ συμφέρει νὰ χαθεῖ ὁ Ἕνας, ὥστε νὰ μὴν χάσουν αὐτοὶ τὸν ὄχλο πάνω στὸν ὁποῖο ἀσκοῦν τὴν ψεύτικη ἐξουσία τους. Σταυρωθήτω ἀποφασίζει καὶ ὁ Πιλάτος στηριγμένος στὴν ψευδῆ αἴσθηση ἀσφάλειας ποὺ τοῦ δίνει ἡ ἐσφαλμένη ἀνθρώπινη ἀντίληψη περὶ τῆς ἀλήθειας.

Σταυρὸς, φορτωμένος ἀπὸ ὅλες τὶς ἁμαρτίες ὅλων τῶν ἀνθρώπων φορτῶνεται στοὺς ὤμους τοῦ Χριστοῦ μας καὶ ἔρχεται στὸν Γολγοθᾶ καὶ ὑψώνεται καὶ πάνω Του Σταυρῶνεται ἡ Ἀλήθεια, ὁ Κύριός μας καὶ Σωτήρας μας καὶ Θεός μας Ἰησοῦς Χριστὸς.

Κάτω ἀπὸ τὸν Σταυρὸ ἄλλοι ἐπιβλέπουν, ἄλλοι ὑβρίζουν, ἄλλοι χλευάζουν, ἄλλοι θρηνοῦν, ἄλλοι παρατηροῦν... Πάνω στὸν Σταυρὸ ὁ Χριστὸς μας ἐμπιστεύεται τὴν Θεοτόκο στὸν πεφλημένο Μαθητῆ, συγχωρεῖ τὸν μετανοημένο ληστῆ καὶ τὸν καθιστᾶ Πολίτη τοῦ Παραδείσου, συντριβεῖ διὰ τῆς μετανοίας ὅλες τὶς ἁμαρτίες ὅλων τῶν ἀνθρώπων, καθαγιάζει μὲ τὸ Σῶμα Του τὸ εὐτελὲς ξύλο τοῦ Σταυροῦ καὶ τὸ κάνει Τίμιο Ξύλο, θανατώνεται ὡς ἄνθρωπος καὶ ὡς Θεὸς νικᾷ τὸν θάνατο καὶ Ἀνασταίνεται καὶ μᾶς συνανασταίνει μαζί Του. Σκότος γίνεται καὶ σεισμός καὶ ὁ Ἐκατόνταρχος τῆς Σταύρωσης ὁμολογεῖ: «**Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος.**».

Μετὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μας οἱ Μαθητὲς ξαναμαζεύτηκαν γύρω ἀπὸ τὸν Ποιμένα καὶ τώρα πιά γρηγοροῦσαν καὶ προσεύχονταν καὶ κήρυξαν στὴν Οἰκουμένη Μετάνοια καὶ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν μὲ Βασιλέα τὸν Σταυρωθέντα καὶ Ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, τὸν νικητὴν ἐπὶ τοῦ θανάτου, Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν Σαρκωθέντα Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸν.

Ὁ Τίμιος Σταυρὸς πάνω στὸν ὁποῖο ἡ Ἀλήθεια ἐθριάμβευσε ἀρχικὰ χάθηκε, χῶματα τὸν σκέπασαν καὶ τὸν ἔκρυψαν ἀπὸ τοὺς διῶκτες τῆς Ἀλήθειας, τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅσων πίστευαν σὲ Αὐτόν. Αὐτὸς ὁ Σταυρὸς ὅμως ἐνέπνεε καὶ στήριζε τοὺς Ζωντανούς στὴν πίστη στὸν Χριστὸ μας ἀνθρώπους.

Ὁ Τίμιος Σταυρὸς πρῶτος ἀναζητήθηκε ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς ὅταν ἠρέμησαν ἀπὸ τοὺς διωγμούς. Ἡ Ἁγία Ἐλένη μὲ τὴν προτροπὴ τοῦ υἱοῦ τῆς Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ τὶς προσευχὲς τοῦ Ἁγίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Μακαρίου ἀνέσυρε ἀπὸ τὰ χῶματα τὸν Τίμιον Σταυρὸν καὶ ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων τὸν ὕψωσε στὸν Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως ὥστε νὰ φέγγει σὲ ὅλη τὴν Οἰκουμένη καὶ νὰ τὸν προσκυνοῦν οἱ μετανοημένοι ἀποστάτες ἀπὸ τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ, οἱ ἐπιστρέφοντες στὴν Δόξα τοῦ Θεοῦ ἄνθρωποι.

Ὁ Τίμιος Σταυρὸς ὕψώνεται κάθε χρόνο στὶς ἀρχὲς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους γιὰ νὰ μᾶς Φωτίζει ὅλους καὶ νὰ μᾶς ὀδηγεῖ στὴν Μετάνοια καὶ νὰ μᾶς θυμίζει ὅτι ἡ Ἀλήθεια πάνω Του ἐθριάμβευσε. Ὁ Τίμιος Σταυρὸς ὕψώνεται κάθε χρόνο στὶς ἀρχὲς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους γιὰ νὰ μᾶς θυμίζει τὴν Γεθσημανῆ, τὴν προδοσίαν, τὴν Σταύρωση, τὴν νίκη ἐπὶ τοῦ θανάτου, τὴν Ἀνάσταση.

Ὁ Τίμιος Σταυρὸς ὕψώνεται κάθε χρόνο στὶς ἀρχὲς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους γιὰ νὰ μᾶς θυμίζει ἀενάως τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν τὴν ὁποία ἐναγωνίως πρέπει νὰ ἐπιδιώκουμε μέσα ἀπὸ τὴν Μετάνοιά μας, γεμάτοι ἰδρώτα πού κυλᾷ σὰν θρόμβος αἵματος καὶ πέφτει ἀπὸ τὸ πρόσωπο στὴ γῆ.

π. Ἐφραίμ Ντέτσικας
Ἐφημέριος ἐνορίας Περιβλέπτου
Πόλεως Ἰωαννίνων